

Sygn. akt III Ca 957/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Lucyna Morys - Magiera

Sędzia SO Artur Żymełka

SO Roman Troll (spr.)

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2016 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K.

przeciwko T. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Żorach

z dnia 5 kwietnia 2016 r., sygn. akt I C 408/14

uchyla zaskarżony wyrok w punktach 2 oraz 3 i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Żorach do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

SSO Roman Troll SSO Lucyna Morys - Magiera SSO Artur Żymełka

Sygn. akt III Ca 957/16

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego T. K. 45767,97 zł wraz z odsetkami umownymi od 31 lipca 2013 roku oraz zwrotu kosztów procesu. Na uzasadnienie żądania podał, że pozwany zawarł z (...) Bankiem Spółką Akcyjną we W. umowę kredytu o numerze (...), z której warunków nie wywiązał się, czego konsekwencją jest zadłużenie, a umową przelewu wierzytelności z 7 czerwca 2013 roku powód nabył od (...) Banku Spółki Akcyjnej we W. tą wierzytelność.

Nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym 1 października 2013 roku w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1962233/13 orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Na skutek sprzeciwu pozwanego, postanowieniem z 23 marca 2014 roku, sprawa została przekazana do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Żorach jako sądowi właściwości ogólnej.

W piśmie procesowym z 29 maja 2015 roku powód cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie 549,61 zł tytułem odsetek karnych, a w pozostałym zakresie podtrzymał żądanie pozwu i wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Zarzucił, że wysokość roszczenia dochodzonego pozwem nie została przez powoda dostatecznie udowodniona, gdyż nie może być uważany za dowód wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszy inwestycyjnych. Zakwestionował również istnienie legitymacji czynnej po stronie powodowej z uwagi na wątpliwe umocowanie pełnomocnika strony powodowej do zawierania w jego imieniu umów przelewu wierzytelności. Ponadto zarzucił, że bank powinien uzyskać jego zgodę na dokonanie przelewu przedmiotowej wierzytelności na fundusz inwestycyjny. Zarzucił również że umowa przelewu wierzytelności wraz z aneksem nie stanowią dokumentu urzędowego, a jedynie prywatny, oraz że notariusz nie poświadczył, że wyciąg z załącznika z aneksu do umowy przelewu jest zgodny z okazanym mu oryginałem, ale że „niniejszy dokument stanowi wyciąg”. Nie wiadomo zatem, czy notariuszowi został okazany oryginał załącznika czy jego kopia oraz czy został on sporządzony w formie pisemnej czy elektronicznej. Z wydruku tego ponadto nie wynika, by był załącznikiem do umowy cesji.

Wyrokiem z 5 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Żorach umorzył postępowanie w zakresie cofniętego powództwa (pkt 1); oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt 2) oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego 2417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 3).

Orzeczenie to zapadło przy następujących ustaleniach faktycznych: 3 grudnia 2008 roku pozwany zawarł z (...) Bankiem Spółką Akcyjną we W. umowę kredytu numer (...) na łączną 40899,90 zł zobowiązując się do jego spłaty w 60 miesięcznych ratach. Powód 7 czerwca 2013 roku zawarł z (...) Bankiem Spółką Akcyjną we W. jako sprzedającym umowę przelewu bliżej nieokreślonych wierzytelności. Zgodnie z treścią wstępu do umowy, sprzedający zobowiązał się do sprzedania kupującemu wszystkich wierzytelności (z wyjątkiem wierzytelności wyłączonych z Portfela zgodnie z jej postanowieniami). Następnie 24 czerwca 2013 roku powód zawarł z (...) Bankiem Spółką Akcyjną we W. aneks do umowy przelewu, w którym strony potwierdzają, że wierzytelności przeniesione, które zostały przedstawione w Załączniku I do umowy przelewu, zostały przeniesione na kupującego. Wyciąg z załącznika do umowy przelewu wskazuje pozwanego oraz zawartą umowę kredytu gotówkowego. (...) Bank Spółka Akcyjna we W. sporządziła pisma, którymi wezwała pozwanego do zapłaty należności oraz poinformowała go o przelewie wierzytelności na rzecz powoda. Pozwany opóźnił się w spełnieniu zobowiązania, wobec czego kredytodawca (...) Bank Spółka Akcyjna we W. zaczęła naliczać odsetki karne. J. N. była umocowana do podpisania dokumentów związanych z przelewem wierzytelności w imieniu (...) Banku Spółki Akcyjnej we W.. Pełnomocnictwa udzielili jej prezes i wiceprezes zarządu. J. L. była umocowana do podpisu dokumentów w imieniu (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamkniętego w K., reprezentowanego przez (...) Spółkę Akcyjną w K.. Pełnomocnictwa udzielili jej członek zarządu reprezentanta łącznie z prokurentem. Postanowieniem z 7 lutego 2012 roku, wydanym w sprawie o sygn. I Co 24/12, Sąd Rejonowy w Żorach nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu o numerze (...), wystawionemu przez (...) Bank Spółkę Akcyjną we W. 13 grudnia 2011 roku, obejmującemu roszczenie pieniężne wynikające z umowy kredytu o numerze (...) z 3 grudnia 2008 roku, w zakresie 35481,57 zł z umownymi odsetkami od 29656,87 zł, z ograniczeniem egzekucji do 122699,70 zł i zasądził na jego rzecz 127 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Żorach J. A. prowadziła przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne, które zostało umorzone postanowieniem z 3 października 2013 roku na wniosek wierzyciela (...) Banku Spółki Akcyjnej we W.. Należność główna stanowiła 29656,87 zł, odsetki na 13 grudnia 2012 roku wynosiły 14227,41 zł, dalsze odsetki wyliczono na 17,06 zł za każdy dzień do dnia zapłaty. Ostateczne koszty egzekucyjne zostały ustalone na 2468,08 zł, z czego 160,36 zł pokrył dłużnik – pozwany T. K.. (...) Bankowi Spółce Akcyjnej we W. wypłacono 1279,02 zł uzyskaną z egzekucji.

Przy tak dokonanych ustaleniach faktycznych Sąd Rejonowy, z uwagi na cofnięcie pozwu wraz z zrzeczeniem się roszczenia w zakresie odsetek karnych co do 569,61 zł, zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. i art. 203 § 1, 2 i 4 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

Jednocześnie Sąd Rejonowy przywołał regulację art. 353 k.c., art. 353¹ k.c., art. 471 k.c., art. 509 § 1 k.c., art. 511 k.c., art. 6 k.c. i art. 91c ustawy z 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 roku Nr 72, poz. 655 z późn. zm.), który został uchylony z dniem 13 stycznia 2009 roku na podstawie art. 2 ustawy z dnia 4 września 2008 roku o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych, ustawy - Prawo bankowe oraz ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. Nr 231, poz. 154) i uznał, że powództwo w pozostałej części jest niezasadne, gdyż wymagana jest zgodna dłużnika na przelew wierzytelności banku na rzecz powoda, a takiej zgody brak.

Ponadto Sąd Rejonowy zaznaczył, że cesja nie wskazała jaką wierzytelność przeniesiono – nie skonkretyzowała jej. Powód domagał się od pozwanego dochodzonej pozewem kwoty pieniężnej na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej z (...) Bankiem Spółką Akcyjną we W.. Jako dowód nabycia wierzytelności wobec pozwanego przedstawił wyciąg z umowy przelewu wierzytelności z 7 czerwca 2013 roku, wyciąg aneksu do umowy przelewu z 24 czerwca 2013 roku oraz dokument nazwany „załącznikiem do umowy przelewu”. Umowa dotyczyła bliżej nieokreślonych wierzytelności i z przedstawionego wyciągu nie wiadomo, czy odsyłała do załączników, a jeśli tak to w jakiej formie sporządzonych. Żaden z dokumentów przedstawionych przez stronę powodową nie potwierdził nabycia wierzytelności przysługującej wobec pozwanego, nie precyzował również innych wierzytelności. Nie można było zapoznać się z treścią samej umowy przelewu wierzytelności z 7 czerwca 2013 roku. Strona powodowa nie złożyła dokumentu, który jednoznacznie potwierdzałby nabycie wierzytelności przysługujących mu wobec pozwanego. Dowodem na to nie mógł być „załącznik do umowy przelewu”. Nie wiadomo do jakiej umowy przelewu jest załącznikiem, ponadto nie wiadomo, jakie znaczenie nadać poświadczeniu notariusza. Z wydruku wynika, że stanowi on załącznik do umowy przelewu wierzytelności, a notariusz poświadcza, „że niniejszy dokument stanowi wyciąg z Załącznika z Aneksu do umowy przelewu”. Elementem konstytutywnym dla istnienia dokumentu urzędowego i prywatnego jest podpis. Jeżeli brak jest podpisu, to forma oświadczenia ma charakter zwykły, podobnie jak oświadczenie złożone w formie ustnej czy też w sposób dorozumiany. Takie znaczenie należy przypisać „załącznikowi do umowy przelewu”, gdyż dokument opatrzony nieczytelnym podpisem (parafką), nie może być uznany za podpisany. Ponadto nie został poświadczony za zgodność z oryginałem, co wyklucza powoływanie się na jego autentyczność i pochodzenie związane z przedmiotową umową przelewu wierzytelności. Powód nie wykazał, aby załącznik identyfikujący przedmiotową wierzytelność jako przedmiot umowy przelewu został sporządzony w formie pisemnej. Wobec zakwestionowania mocy dowodowej „załącznika do umowy przelewu” przez pozwanego, obowiązkiem powoda było wykazanie że doszło do nabycia przez niego wierzytelności i jej wysokości. Przedstawiając dokument o nazwie „załącznik do umowy przelewu” nie sprostał powyższym wymaganiom, ponieważ dokument ten nie posiada mocy dowodowej dokumentu urzędowego.

Oddalając powództwo w pozostałej części Sąd Rejonowy wskazał, że nie spełniono przesłanek z art. 353 k.c., art. 509 k.c. i art. 511 k.c. O kosztach procesu orzekł w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Apelację od tego wyroku złożył powód zaskarżając go w części dotyczącej punktów 2 oraz 3 i wniósł o zmianę tego wyroku w tym zakresie (pkt 2 oraz 3) poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda 45218,36 zł wraz z odsetkami umownymi liczonymi od 29094,01 zł od 31 lipca 2013 roku względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie: art. 509 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędne przyjęcie, że strona powodowa nie wykazała by doszło do skutecznego przejścia na jej rzecz wierzytelności przysługującej (...) Bank Spółce Akcyjnej we W. wobec pozwanego, w sytuacji kiedy strona powodowa przedłożyła dokumenty opatrzone oryginalną pieczęcią notariusza, a ponadto każdy z wyciągu został odrębnie poświadczony przez notariusza, który przyznał, że taka umowa cesji, aneks do tej umowy oraz załącznik do aneksu zostały zawarte i dodatkowo, że podpisy pod umową został urzędowo poświadczony; art. 91c ustawy Prawo bankowe poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i

w konsekwencji błędne przyjęcie, że na dokonanie przelewu wierzytelności 7 czerwca 2013 roku wymagana była zgoda dłużnika cedowanej wierzytelności; art. 227 k.p.c. w związku z art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz bunt w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu, że powód nie wykazał, aby skutecznie nabył wierzytelność przysługującą wobec pozwanego, pomimo złożenia wszystkich niezbędnych i koniecznych dokumentów wykazujących zasadność oraz wysokość dochodzonego roszczenia.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Strona powodowa kwestionuje ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy w tym zakresie, że przekroczył swobodną granicę oceny dowodów i popełnił błąd w tych ustaleniach przyjmując, że nie wykazała ona, aby skutecznie nabyła wierzytelność od (...) Bank Spółki Akcyjnej we W.. W treści apelacji podkreśla, że dołączyła do pozwu dokumenty wskazujące na to, że do przelewu w zakresie tej wierzytelności doszło.

Rzeczywiście do pozwu zostały dołączone dokumenty związane z umową przelewu z 7 czerwca 2013 roku - wyciąg z tej umowy /k. 23/, z którego nie wynika jakie wierzytelności są przelewane. Mowa jest w nim o wierzytelnościach przedstawionych w załączniku I, ponadto notariusz poświadczył złożenie podpisów wskazując, że powyższe podpisy złożono, a deklaracja ta jest przedstawiona na wyciągu na kolejnej stronie znajdujące się już po podpisach dwóch osób. Kolejny dokument to wyciąg z aneksu do umowy przelewu z 24 czerwca 2013 roku /k. 24/ z jego treści wynika, że strony potwierdzają, iż wierzytelności przedstawione w załączniku I do umowy przelewu zostały przeniesione na kupującego, ale dla uniknięcia wątpliwości załącznik do tego aneksu zawiera kompletny wykaz wierzytelności przeniesionych na powoda. Aneks ten został podpisany, a podpisy poświadczył notariusz, przy czym to poświadczenie jest treści, że poświadcza on, iż powyższe podpisy złożono własnoręcznie jego obecności, a znajduje się ono na kolejnej stronie następującej po złożeniu podpisów. Dopiero w następnej kolejności przedłożony został również w wyciągu ZAŁĄCZNIK DO UMOWY PRZELEWU Wierzytelności Przeniesione - salda na 7 czerwca 2013 roku /k. 25-26/, na tym wyciągu są parafy oraz odcisk pieczęci notariusza. Te dokumenty zostały sporządzone jako wyciągi przez notariusza i połączone przez niego w całość. Poświadczył on sporządzenie wyciągów z umowy przelewu z 7 czerwca 2013 roku sporządzonej w formie pisemnej z podpisami notarialnie poświadczonymi, a także z aneksu do umowy przelewu i załącznika do tego aneksu zawartego 24 czerwca 2013 roku sporządzonego w formie pisemnej z podpisami notarialnie poświadczonymi /k. 23-26v./. W przypadku załącznika do tego aneksu przedstawiono ZAŁĄCZNIK DO UMOWY PRZELEWU Wierzytelności Przeniesione - salda na 7 czerwca 2013 roku, który notariusz potwierdził jako dokument dołączony do aneksu do umowy przelewu. Na przedstawionym załączniku widnieje okrągła pieczęć notariusza, a sporządzenie z tych wszystkich dokumentów wyciągu przez jednego notariusza prowadzić musi do wniosku, że umową cesji była objęta wierzytelność wobec pozwanego. Notariusz bowiem poświadczał wyciągi z dokumentów dotyczących cesji konkretnych wierzytelności wskazanych w załączniku. Dokonał tego ten sam notariusz, który poświadczał podpisy na umowie cesji i aneksie do niej. Musiały mu więc zostać przedłożone dokumenty związane z dokonanym przelewem wierzytelności opisanej w załączniku.

Sąd Rejonowy podnosi, że nie wiadomo do jakiej umowy przelewu został dołączony załącznik. Jednak ze sporządzenia jednego wyciągu z wszystkich tych dokumentów wynika, że dotyczą one jednej umowy, stanowiącej podstawę cesji wierzytelności względem pozwanego. Nie można – zdaniem Sądu Okręgowego – abstrahować od sporządzenia tego wyciągu z kilku dokumentów jako jednego dokumentu, to bowiem wskazuje na przedmiot przelewu, co do którego strony umowy doszły do konsensusu. Pominięcie tej okoliczności i zajęcie się tylko nagłówkami w zakresie umowy, aneksu i załącznika doprowadzić musiało do niewłaściwej oceny. Jednocześnie sama umowa przelewu i aneks do niej zostały sporządzone

w formie pisemnej z podpisami notarialnie poświadczonymi, a co za tym idzie spełniają wymogi z art. 511 k.c., tym bardziej, że załącznik także został sporządzony w formie pisemnej

i stanowi część zawartej umowy – do niego odnoszą się strony w umowie. Ustawodawca w art. 511 k.c. mówi o „stwierdzeniu” przelewu wierzytelności pismem, a nie zawarciu cesji w formie pisemnej. Czym innym zaś jest dokonanie czynności prawnej w formie pisemnej, a czym innym „stwierdzenie” pismem, że określona czynność została dokonana. „Stwierdzenie pismem” nie odnosi się do formy czynności prawnej, a jedynie do istnienia pisma stwierdzającego, że umowa przelewu została przez strony zawarta (por. J. Mojak: [w:] Kodeks cywilny. Komentarz do artykułów 450 – 1088, pod red. K. Pietrzykowskiego, Warszawa 2009, s. 156 i przywołane tam orzeczenie).

Należy także zaznaczyć, że do pozwu dołączono również zawiadomienie kierowane przez cedenta do pozwanego datowane na 21 czerwca 2013 roku informujące o tym, że doszło do przeniesienia wierzytelności /k. 28/. Ta okoliczność nie była kwestionowana (por. pisma pozwanego z 17 lutego 2014 r. /k. 7/, z 11 sierpnia 2015 r. /k. 75-77/, z 27 listopada 2015 r. /k. 131-136/). To dodatkowo potwierdza dokonanie przelewu wierzytelności wobec pozwanego, w innym przypadku bank nie dokonywałby takiego zawiadomienia (por. art. 512 k.c.).

Zgodnie z art. 92c ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 roku - Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, ze zm.), a nie jak wskazuje się w apelacji i uzasadnieniu zaskarżonego wyroku art. 91c tej ustawy, przelew wierzytelności banku na towarzystwo funduszy inwestycyjnych tworzące fundusz sekurytyzacyjny albo na fundusz sekurytyzacyjny wymaga uzyskania przez bank zgody dłużnika banku, będącego stroną czynności dokonanej bankiem, jak również zgody dłużnika z tytułu zabezpieczenia wierzytelności banku wynikającej z dokonanej czynności oraz złożenia przez dłużnika oświadczenia o poddaniu się egzekucji na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego, który nabędzie wierzytelność, przy czym zgoda i oświadczenia powinny być wyrażone w formie pisemnej pod rygorem nieważności. Ten przepis został uchylony 13 stycznia 2009 roku przez art. 2 ustawy z 4 września 2008 roku o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych, ustawy - Prawo bankowe oraz ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. Nr 231, poz. 1546). W chwili zawarcia umowy kredytu (3 grudnia 2008 roku) ta regulacja obowiązywała, natomiast w chwili zawarcia cesji wierzytelności (czerwiec 2013 roku) już nie obowiązywała.

Z art. 92c ustawy z 29 sierpnia 1997 roku - Prawo bankowe związana jest regulacja art. 326 ustawy z 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546, ze zm.). Ten ostatni przepis obowiązywał w tym samym okresie co art. 92c ustawy z 29 sierpnia 1997 roku - Prawo bankowe i został uchylony przez art. 1 pkt 119 ustawy z 4 września 2008 roku o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych, ustawy - Prawo bankowe oraz ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. Art. 326 ustawy z 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych regulował konieczność uzyskania zgody dłużnika banku na przelew wierzytelności na fundusz sekurytyzacyjny w zakresie umów zawartych przed jego wejściem w życie, przy czym bank nie był obowiązany do uzyskania zgody dłużnika banku na przelew wierzytelności banku z tytułu umów kredytu, w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu, określonych w umowie (por. art. 326 ust. 1 i 2 ustawy z 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych). To z kolei wskazuje, że nie była wówczas wymagana zgoda dłużnika na cesję w sytuacji, gdy nie dotrzymał on warunków udzielania kredytu.

Sąd Rejonowy uzasadniając swoje stanowisko powołuje się na uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 4 września 2008 roku, sygn. akt IV CSK 196/08 wskazując, że nie można do umowy kredytu zwartej z pozwanym stosować nowych regulacji, gdyż są one poddawane zasadzie dalszego działania dawnej ustawy. Orzeczenie to nie dotyczy jednak bezpośrednio art. 92c ust. 1 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, lecz przepisów związanych z przetargiem (art. 70¹⁻⁴ k.c.). W rozpoznawanej wówczas sprawie treść stosunku prawnego powstałego w następstwie przeprowadzonego przetargu wyznaczona jest przez zdarzenie prawne o złożonym stanie faktycznym. Składała się bowiem z kilku członów: porozumienia przetargowego, uzgodnienia w zakresie postępowania stron w okresie oczekiwania na zgodę właściwego ministra, ewentualną zgodą ministra, uprawnienie do unieważnienia przetargu. To rzutowało na wskazane zapatrywanie prawne Sądu Najwyższego.

W judykaturze wskazuje się zaś wyraźnie, że zawarcie umowy cesji po uchyleniu regulacji art. 92c ustawy z 29 sierpnia 1997 roku - Prawo bankowe nie może prowadzić do konieczności uzyskania zgody dłużnika na cesję wierzytelności

(por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 października 2015 roku, sygn. akt II CSK 848/14, LEX 1962513, postanowienie Sądu Najwyższego z 7 listopada 2014 roku, IV CSK 131/14, LEX 1598707). Sąd Najwyższy podkreśla, że przepisy przewidujące wyjątek od zasady ogólnej wyrażonej w art. 509 k.c. zostały uchylone, a co za tym idzie tą ostatnią regulację należy stosować do stosunków prawnych pozostających w toku. Cesja wierzytelności banku na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego jest autonomicznym źródłem stosunku zobowiązaniowego w relacji do umowy kredytu, podlega więc reżimowi prawnemu obowiązującemu w chwili jej dokonania. Sąd Okręgowy w pełni zgadza się z taką oceną prawną, a to powoduje, że w rozpoznawanej sprawie zgoda pozwanego na zawarcie umowy przelewu wierzytelności nie jest wymagana, gdyż art. 92c ustawy z 29 sierpnia 1997 roku - Prawo bankowe w chwili jej zawarcia już nie obowiązywał. Dlatego też ocena prawna dokonana przez Sąd Rejonowy w tym zakresie jest nieprawidłowa. Nie sposób bowiem przyjąć, że okresowo obowiązująca regulacja przewidująca obowiązek uzyskania zgody dłużnika na dokonanie cesji wierzytelności usprawiedliwia kontynuację takiej ochrony dłużnika po uchyleniu przepisu, który ją wprowadził (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 października 2015 roku i postanowienie Sądu Najwyższego z 7 listopada 2014 roku jak wyżej).

Powyższe okoliczności, wbrew stanowisku Sądu Rejonowego prowadzą do wniosku, że doszło do przelewu wierzytelności przysługującej (...) Bank Spółce Akcyjnej we W. wobec pozwanego wynikającej z umowy kredytu nr (...), a jej nabywcą jest powód.

Sąd Rejonowy orzekając w sprawie oddalił powództwo z uwagi na brak wykazania, że na powoda przeszła wierzytelność wobec pozwanego (brak legitymacji czynnej). Nie odnosił się do pozostałych zarzutów pozwanego związanych z wysokością wierzytelności

i przedawnieniem roszczenia. Nie ustalił także czy i kiedy wierzytelność stała się wymagalna, w jakiej jest wysokości, a także co się na nią składa. Tym samym nie rozpoznał istoty sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 12 lutego 2002 r., sygn. akt I CKN 486/00, OSP 2003/3/36, postanowienie Sądu Najwyższego z 21 lipca 2016 roku, sygn. akt III Cz 53/16 LEX 2082059, postanowienie Sądu Najwyższego z 10 sierpnia 2016 roku, sygn. akt III UZ 7/16, LEX 2096153).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 108 § 2 k.p.c., należało orzec jak w sentencji, gdyż nie rozpoznano istoty sprawy.

Rozpoznając sprawę ponownie Sąd Rejonowy ustali czy i kiedy wierzytelność wobec pozwanego stała się wymagalna, w jakiej jest wysokości, co wchodzi w jej skład, a także odniesie się do zarzutów pozwanego w tym zakresie (kwestionowanie wysokości wierzytelności i podnoszenie przedawnienia roszczenia). Następnie wyda orzeczenie stosownie do dokonanych ustaleń i ich oceny prawnej.

SSO Roman Troll SSO Lucyna Morys-Magiera SSO Artur Żymelka